

címals de Puigsacau i Collsacabra, que formen la vanguardia d'aquells; les serres de Bertí, que amb el plà de la Garga, s'extenen fins sobre Vich; la plana d'aquesta ciutat; la mar que des del golf de Roses, fins a la ciutat dels Comptes, s'ovira com ses escumejantes ones banyen les jolives platges... I la rica plana de l'Empordà ¡Oh! àl veure-la tant ben posada, entre'l mar i la muntanya, no vaig poder per menys que preguntar-me si encare llurs habitants porten la vermella barretina i si per les placés i sona'l floviol per a puntejar la catalana dança. ¡Si fins a aquest cim hi arrivessin aquelles dolçes notes de

*vora la mar i arràn del cel...*

allavores pla que'l meu plaer hauria arribat al comble de l'èxtasil...

Més, deixeu-me recordar aquelles belleses; que'ns havien allunyat de tota materialitat, per a esplaiar-nos en la contemplació de la Natura. Deixeu-me recórrer amb la vista, el Montnegre, que sembla amagar per breus moments el poètic Mediterrà; les serres i muntanyes que envolten nostre ric Vallès; lès agrestes roques que formen la muntanya en la qual s'hi venera nostra Moreneta i Patrona la Verge de Montserrat; la muntanya florida, damunt la qual s'hi alça l'ermita de Sant Llorenç del Munt, la somorta serra Plá de la Calma que, passant per Collformic, va a morir sota'l magestuós pic de Matagalls i, per últim, la xamos avall de Santa Fè, que s'extén a nostres peus, amb la magestusitat d'una reina.

Després d'embadalir-nos llarga estona en un tant imponent panorama, emprenguérem de nou la caminada que'ns havia de portar a l'encontre del tren que ix a les nou de Sant Celoni. Mentres l'amic París se dirigia a trobar de la motxilla que s'havia deixat en la font del Briangó, jo seguí vorejant l'hermosa carena.

A les quatre ens reunírem de nou en el turó de l'Home, gaudint de bonics panorames, sobre tot vers la poètica vall de Santa Fè.

Seguint sempre pel caire de la serra i trepitjant la ençatificada herba, que, humida, creix per aquells llocs, arribàrem als turons de Coll ses Basses i Gros, a uns 1660 i 1650 metros sobre'l mar.

¡Quant plaent ens era caminar per aquells llocs, fruit de tant bells paisatges! A l'ésser al turó de Montllubà, emprenguérem la devallada que va fins al poble de Fogàs i, d'allí, a la vila de Sant Celoni.

A mida que anavem baixant, ovirarem l'abruptesa del turó de l'Home que, com un gegant, sembla amenaçar la quietut dels pobles del Montseny i de la Costa, que en el seu faldar estàn situats. Forsa pesada era la devallada, fins arribar a una font; allavores emprenguérem el camí que suaument ens portà a can Pinyola, des d'on agafàrem un petit corriol, després de passar per uns corrals a can Plá.

Si rublert de boscuria era'l camí en l'ascensió, rublert era en la devallada; emperò, no presenta la formositat tant variada com la de Gualba a Santa Fè. Per això, no podem pas menyspreuar-lo en cap concepte, car-fruiem del bonic